

Hồi 36*Ngậm Ngùi Chợt Nghĩ Tình Như Mộng**Tâm Sự Chết Chông Chảy Về Đông***T**

ùng Thạch đạo nhân cũng ngạc nhiên, hỏi: “Phùng tiền bối, lúc này khi chúng tôi hôn mê, bà có đến đây không?” Phùng Lâm nói: “Không có! Đây, chúng ta khác môn phái, dù ta lớn hơn các người vài năm, người cũng không nên câu nệ, đừng gọi ta là tiền bối!” tuy Phùng Lâm đã gần lục tuần, nhưng dung mạo cũng chỉ như người bốn mươi, vả lại vẫn còn ngang ngạnh như thời trẻ, ghét nhất là bị người ta bảo mình già.

Tùng Thạch đạo nhân thộn mặt ra, ấp úng: “Vậy người cứu chúng tôi tỉnh chắc là người khác”. Phùng Lâm nói: “Đương nhiên là người khác, nói mau, nói mau, chuyện gì xảy ra?” Tùng Thạch đạo nhân nói: “Trời tối không được bao lâu, chúng tôi nghe bên ngoài tựa như có tiếng đánh nhau, tôi cố gắng ngồi dậy, chợt cảm thấy có một mùi hương kỳ lạ khiến tôi rã rời gân cốt, rất khác với mùi hương đang còn trong phòng”. Phùng Lâm nói: “Ta biết, mùi hương lúc đầu các người ngửi phải là hương hoa Ma quỷ”. Thẩm nhủ: “Trong phái Võ Đang, võ công của Tùng Thạch đạo nhân chỉ kém Lôi Chấn Tử, chẳng trách nào y đã ngửi phải mùi hoa Ma quỷ mà vẫn có thể gắng gượng ngồi dậy được”. Tùng Thạch đạo nhân nói: “Tôi cố gắng dùng lực nhưng người cứ rã rời, trong đại điện chẳng hề có âm thanh gì, tôi nhìn xung quanh thì các sư đệ đều nhắm mắt tựa như đã hôn mê. Tôi lo lắng, lại hít hai hơi nữa, lập tức cảm thấy đầu váng mắt hoa, không lâu sau thì cũng bất tỉnh nhân sự”. Phùng Lâm thẩm nhủ: “Nếu lúc đó có kẻ địch xông vào trong điện thì hậu quả khó tưởng tượng. Mình cũng chẳng còn mặt mũi nào đến gặp Lôi Chấn Tử và Thống Thiên thượng nhân”. Tùng Thạch đạo nhân tiếp tục nói: “Cũng không biết trải qua bao lâu, tôi lại cảm thấy có một luồng hương thơm len lỏi vào tâm phế, vả lại trong người hình như có một luồng hơi ấm chạy qua, rất dễ chịu, trong cơn mơ màng tôi tựa như thấy có người ngồi bên cạnh, nhưng khi mở mắt ra thì chẳng thấy ai cả. Không bao lâu thì các sư đệ cũng lần lượt tỉnh dậy, kể rằng mọi người đều có cảm giác như nhau, những nơi bị thương đều không cảm thấy đau nữa, thử lại thì công lực của mọi người đã hồi phục được bốn năm phần. Lúc này chúng tôi đã nghe rõ bên ngoài có tiếng gào thét, biết rằng

kẻ địch đã tiến vào trong, bởi vậy chúng tôi bày kiếm trận cứu cung, định rằng kẻ địch xông vào thì cũng có thể chặn lại một hồi. Không ngờ là tiền bối... là Phùng nữ hiệp vào, đã mạo phạm bà. Chắc là Phùng nữ hiệp đã đuổi kẻ địch”. Phùng Lâm đỏ mặt, thầm kêu: “Hổ thẹn!” nói: “Đây là mùi thơm Thiên Sơn liên, chắc là khi các người hôn mê, đã có người nhét bích linh đơn vào miệng. Người đó là ai trước mắt ta vẫn chưa đoán được. May mà các người đều có thể đi lại được, chúng ta cứ đi tìm Thống Thiên thượng nhân và Kim Quang đại sư, gặp họ có thể biết được một chút manh mối”. Thế là Phùng Lâm dắt họ trở ra, vừa đi vừa suy nghĩ, chỉ có phái Thiên Sơn mới có bích linh đơn, bà ta cũng đem theo ba viên, nhưng ở đây có đến mười hai người bị thương thì làm sao chia, cho nên không lấy ra. Lòng thầm nhủ: “Chả lẽ Hiểu Lan và tỷ tỷ của mình đến? Nếu không phải họ thì ai có nhiều bích linh đơn đến thế? Nhưng nếu là họ thì làm sao không chịu gặp mặt mình? Họ xưa nay không thích trêu đùa người khác, càng không thể đùa với mình”. Phùng Lâm dù thông minh, chỉ vì bà ta cho rằng Kim Thế Di đã chết, trong nhất thời không nghĩ rằng đó là chàng. Số là Kim Thế Di sau khi trở về đã từng đến Thiên Sơn, âm thầm đến thăm Lý Tâm Mai, chàng đã ở lại Thiên Sơn ba ngày mà chẳng ai phát hiện.

Trong ba ngày này, chàng đã đến thăm Lý Tâm Mai mấy lần, mỗi lần đều gặp Chung Triển bên cạnh Lý Tâm Mai, chàng nhận ra tình cảm của Chung Triển giành cho Lý Tâm Mai, cũng nhận ra Lý Tâm Mai tuy vẫn yêu thương mình, nhưng đối với Chung Triển thì cũng thân như huynh muội. Từ tình cảm của hai người họ, có thể đoán rằng chỉ cần mình không lộ mặt, Lý Tâm Mai không biết mình vẫn còn sống, ngày tháng kéo dài thì cả hai người họ sẽ đến với nhau. Chính vì Kim Thế Di nghĩ như thế cho nên chàng đã ngầm giúp Giang Nam, Phùng Lâm, Băng Xuyên thiên nữ nhưng từ đầu đến cuối vẫn không xuất hiện.

Chàng ở Thiên Sơn ba ngày, tiện tay hái mười mấy đóa Thiên Sơn liên, chế thành ba mươi viên bích linh đơn, không ngờ nay lại dùng đến, cứu được đệ tử phái Võ Đang.

Sau khi Phùng Lâm đuổi theo mọi người, gặp mặt Thống Thiên thượng nhân thì mới biết không phải họ cứu con gái mình, Đường Hiểu Lan cũng không đến, mọi người đều không đoán được ai đã giúp mình. Giờ đây mối lo lớn nhất của mọi người là tung tích của Cốc Chi Hoa, Lý Tâm Mai và Chung Triển, nhưng đại địch ở phía trước, họ không thể nào đi tìm được, Phùng Lâm chỉ đành đến Tung Sơn trước.

Cốc Chi Hoa được Phùng Lâm dùng Đại tạng giải huyết thần công giải huyết cho nàng, tuy chưa lập tức thấy có hiệu quả, nhưng cũng đã kích thích được thần kinh của nàng khiến cho nàng có được một chút tri giác, rơi vào trong trạng thái mơ màng, trong mơ nàng thấy như mọc một đôi cánh, bay trong mây gió, trong mộng lung nàng cảm thấy Kim Thế Di bước đến bên cạnh mình, lại còn nhẹ nhàng vỗ về mình, nàng lập tức thấy khí huyết lưu thông, tứ chi thoải mái, Cốc Chi Hoa ngày đêm luôn nhớ đến Kim Thế Di, lúc này nàng có tri giác, mắt chưa mở nhưng miệng thì kêu khẽ: “Thế Di! Thế Di!” chợt nghe một giọng nói quen thuộc gọi bên tai: “Chi Hoa, đúng thế, là huynh!” Cốc Chi Hoa giật mình, mở mắt ra, trước mắt nàng quả nhiên là Kim Thế Di, trong khoảng sát na này, nàng không biết là thật hay là mơ, chỉ cảm thấy Kim Thế Di nắm chặt tay mình, dịu dàng nói: “Muội đừng sợ, là huynh, huynh chưa chết!” Cốc Chi Hoa bất giác nắm chặt tay chàng, đúng thế, nàng quả thật sợ hãi, nhưng không phải sợ Kim Thế Di là ma, mà sợ chuyện đang xảy ra trước mắt là ảo ảnh, nàng vẫn còn nghĩ mình đang nằm ác mộng! Dần dần nàng cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay của Kim Thế Di, nghe tiếng tim chàng đập, nàng cảm thấy mình đang nắm tay một người có máu có thịt, đây không phải là trong mơ, cũng không phải là ảo ảnh! Cốc Chi Hoa hoang mang, khẽ hỏi: “Đây là đâu? Sao huynh lại ở bên cạnh muội? Họ đâu? Họ ở đâu? Sao chỉ có hai người chúng ta?” Kim Thế Di nói: “Đây là một sơn động, muội bị Mạnh Thần Thông điểm huyết đạo, họ đưa muội vào Huyền Nữ quán trị thương, huynh len lén đưa muội ra đây, họ không biết”. Cốc Chi Hoa định thần, thần trí dần dần tỉnh táo trở lại, chuyện lúc nãy lướt qua trong đầu nàng! Trước mắt nàng hiện ra cảnh tượng ác đấu lúc nãy, người cha hung thần ác sát của nàng toan giết hại chưởng môn sư tử, trong lúc gây cản nhất, nàng đã nhảy ra chặn cha lại, nàng nhớ những câu nói giữa mình với cha, cha nàng từ chối điều đình, ánh mắt từ hòa lúc nãy lại đầy sát khí... Nàng nhớ rằng mình rút kiếm tự sát, cảnh tượng cuối cùng là Lý Tâm Mai kêu hét lên, chạy về phía nàng.

Cốc Chi Hoa thầm nhủ: “Ồ! Té ra muội vẫn chưa chết, muội bị ông ta... bị ông ta điểm huyết đạo. Ôi, trời ơi, tại sao huynh không để cho muội chết đi?” trong khoảnh khắc này nàng thấy lòng rối như tơ vò, ruột đứt từng khúc! Kim Thế Di chợt thấy lòng bàn tay nàng lạnh lẽo, vội vàng an ủi: “Chi Hoa, tất cả đã qua rồi, hãy coi đó là một cơn ác mộng, ông trời thương xót nên cho chúng ta gặp lại nhau, từ rày về sau chúng ta mãi mãi không xa rời nhau, đừng để ý đến những người không liên quan nữa”. Ngay lúc này, từ xa vọng lại một tiếng hú, Cốc Chi Hoa không khỏi giật mình, đó là tiếng hú của cha nàng. Té ra ngay lúc này, Mạnh

Thần Thông đã vượt vòng vây, chạy xuống Mang Sơn. Y hú lên là để liên lạc với đồ đệ của mình.

Kim Thế Di nghe được tiếng hú của Mạnh Thần Thông cũng giật mình, từ tiếng hú ấy chàng có thể nghe được Mạnh Thần Thông đã tổn hao nguyên khí, nhưng không phải bị trọng thương. Trong khoảnh khắc này, hình bóng của Lịch Thắng Nam lại hiện lên trong lòng chàng, Mạnh Thần Thông bị thương không nặng, vậy Lịch Thắng Nam như thế nào? Có phải lưỡng bại câu thương? Nhưng ngay lúc này Kim Thế Di không thể phân tâm nghĩ đến Lịch Thắng Nam, chàng nắm tay Cốc Chi Hoa, chợt thấy bàn tay run rẩy thì giật mình, Cốc Chi Hoa đã rút tay ra khỏi tay chàng, Kim Thế Di ngạc nhiên nhìn nàng, sắc mặt của nàng lúc này trắng bệch! Lần này Cốc Chi Hoa lên núi vốn là có hy vọng dùng tình cha con để lay động Mạnh Thần Thông, không ngờ lại có kết quả như thế này! Nàng đã nghe thấy tiếng hú của Mạnh Thần Thông, nhưng tiếng hú ấy khiến cho sóng lòng nàng dâng trào dữ dội.

Kim Thế Di khuyên nàng cứ coi quá khứ là một cơn ác mộng, nhưng giờ đây ác mộng vẫn chưa qua đi, trong sơn động tuy yên tĩnh nhưng có thể tưởng tượng trên Mang Sơn vẫn đầy gió tanh mưa máu! Điều khó chịu nhất là, giờ đây nàng không thể nào dự liệu được cơn ác mộng ấy có kết quả như thế nào, chẳng môn sư tử sống chết ra sao? Tôn sư các phái bị hành hạ như thế nào? Cha nàng sẽ có kết cuộc như thế nào? Nàng không thể khuyên nhủ được cha mình, võ lâm không thể tránh khỏi đại nạn, hậu quả sẽ như thế nào? Nàng không thể nào tưởng tượng nổi, nàng chỉ cảm thấy dự cảm được một điều, trong tình huống này dù có kết cuộc như thế nào thì cũng khiến nàng ôm hận suốt đời! Cốc Chi Hoa tỉnh dậy, nhưng giờ đây nàng rơi vào cơn hỗn loạn, số là nàng cứng rắn hơn nữ nhi bình thường, nhưng dù nàng cứng rắn thế nào đi nữa cũng không thể nào chịu đựng nổi cú đả kích nặng nề như thế này! Niềm hân hoan khi gặp lại Kim Thế Di lúc đầu không thể nào át nổi cơn đau trong lòng nàng, ngọn lửa tình yêu đã nguội lạnh, càng lúc càng lạnh, lạnh đến nỗi nàng hầu như mất cảm giác đối với tình yêu? Trong tâm trạng như thế, Cốc Chi Hoa làm sao có thể tỏ bày tâm sự với Kim Thế Di, đón nhận sự yêu thương ngọt ngào của chàng?

Hai người lặng lẽ chẳng nói, từ ánh mắt của Cốc Chi Hoa, chàng có thể nhìn ra nỗi khổ trong lòng nàng, nhưng biết nói gì để an ủi nàng đây?

Ánh trăng rơi vào sơn động, đêm đã khuya, trời càng lạnh hơn, lòng người cũng lạnh, Cốc Chi Hoa cắn răng, thầm nhủ: “Hôm nay mình may mắn chưa chết, mình phải chọn một nơi không có người để sống nốt quãng đời còn lại”. Kim Thế

Di lại nắm lấy bàn tay của nàng, trầm giọng nói: “Chi Hoa, huynh đã thấy tất cả những gì muội làm, muội đã dốc hết sức mình, võ lâm không thể nào thoát khỏi được kiếp nạn cũng chẳng phải là lỗi của muội”. Chàng vốn nói: “Điều muội không làm được huynh sẽ làm hộ muội”. Nhưng chàng nghĩ lại mình có thể làm được gì? Quá lắm chỉ là giúp Lịch Thắng Nam giết chết Mạnh Thần Thông, chuyện này chàng có thể làm lén lút nhưng làm sao nói trước mặt Cốc Chi Hoa khiến cho nàng càng thêm đau lòng? Nhưng như thế thì những lời an ủi của chàng giành cho Cốc Chi Hoa chẳng phải cũng là lời nói suông hay sao?

Cốc Chi Hoa ngẩng đầu lên, nói: “Thế Di, đa tạ huynh đã cứu muội, huynh có con đường của huynh, muội có con đường của muội, hôm nay gặp lại huynh, muội cũng đã mãn nguyện, không dám đòi hỏi gì thêm. Huynh đi đi!” Kim Thế Di đứng trước cửa động, rung giọng nói: “Chi Hoa, muội... muội đi đâu?” muội có nhớ trước khi qua đời, sư phụ của muội đã trao Huyền nữ kiếm phổ cho muội, bảo muội phải kế thừa y bát của người? Muội đã từng kể với huynh như thế. Muội cũng từng bảo, dù có chịu thiệt thòi đến mức nào cũng không thể phụ công lao vun bồi của sư phụ đối với muội!” Cốc Chi Hoa giật mình, nàng đương nhiên nhớ, nàng đã nói như thế với Kim Thế Di sau khi bị Tào Cẩm Nhi đuổi ra khỏi sư môn. Nỗi oan khuất lúc đó chẳng là gì so với cảnh ngộ hôm nay. Nàng không biết cục diện bên ngoài đã như thế nào, cũng không biết khi mình hôn mê thì Tào Cẩm Nhi đã tuyên bố cho phép nàng trở lại sư môn, lòng chỉ thầm nhủ: “Không biết có bao nhiêu người tử thương dưới tay cha mình, phái Mang Sơn có thù sâu nhất với ông ta, chắc là số người tử thương đông nhất, dù mình may mắn không chết nhưng còn mặt mũi nào gặp lại đồng môn?” song những câu lúc nãy cũng làm cho nàng phải suy nghĩ, chỉ một lúc sau thì nàng khẽ nói rằng: “Thế Di, đa tạ huynh đã nhắc nhở muội, huynh hãy yên tâm, vì sư phụ, muội sẽ sống. Thôi được, huynh đừng đi, muội sẽ đi!” Kim Thế Di rất cảm động, nói lớn: “Vậy tại sao chúng ta không đi cùng nhau? Nếu muội không muốn rơi vào vòng xoáy lần nữa, chúng ta hãy cùng đến một hoang đảo, ở đó chúng ta chẳng gặp ai, chẳng cần để ý đến chuyện gì. Chúng ta chỉnh lý phát dương võ học của sư môn, đến cuối đời thì chọn đệ tử có duyên, chẳng phải tốt hay sao?” Kim Thế Di đang nói đến những điều nàng nghĩ, nàng giật mình, bất giác dừng bước, trong chớp mắt, một ý nghĩ khác lại dâng lên trong đầu, nàng nhớ đến Lý Tâm Mai: “Nay mình đã chán nản mọi thứ, chỉ sống vì sư phụ, cần gì mình phải gây trở ngại cho họ?” nàng mím môi, vẻ mặt lạnh lùng vô cùng, đẩy nhẹ Kim Thế Di rồi bước ra khỏi động. Nàng chẳng hề nói nửa câu, Kim Thế Di biết nàng đã quyết ý, không thể nào cứu vãn

được. Chàng bắt đồ nhích ra để Cốc Chi Hoa bước qua. Chàng không thể thuyết phục được nàng, dù cho có giữ nàng lại thì có ích gì?

Cốc Chi Hoa thần thờ bước ra khỏi động, không ngừng tự hỏi mình: “Mình nên đi về đâu?” chợt những giọt nước mắt đã kìm nén từ lâu nay tuôn lả chả. Kim Thế Di nghe tiếng khóc thút thít, đuổi theo hỏi: “Chi Hoa, khoan đã, không được! Chả lẽ chúng ta mãi mãi chia tay nhau? Muội đợi huynh, huynh còn có lời muốn nói với muội!” suýt tý nữa chàng đã đuổi theo kịp Cốc Chi Hoa, chợt một tiếng thét thê thảm vang lên, tựa như có người đang gọi tên chàng, chàng ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy ở dưới một cây đại thụ có một thiếu nữ mặc áo đen xõa tóc, trợn mắt nhìn thẳng vào chàng tựa như một bóng ma! Kim Thế Di cả kinh, chỉ còn một bước nữa thôi thì chàng đã đuổi theo kịp Cốc Chi Hoa, nhưng chàng không thể cất bước được nữa, tựa như bị một sức mạnh vô hình giữ lại! Thiếu nữ mặc áo đen ấy chẳng phải ai khác mà chính là Lịch Thắng Nam! Chỉ thấy nàng trợn mắt nhìn xuống, máu từ khóe miệng trào ra, mặt nhợt nhạt, tựa như đã bị thương nặng, đan phải cố kìm cơn đau! Đó đúng là chuyện không ngờ tới, Lịch Thắng Nam đột nhiên xuất hiện ở lúc giây phút như một bóng ma. Kim Thế Di vốn là cùng Lịch Thắng Nam nấp trên đỉnh Mang Sơn thừa cơ trả thù. Chàng sợ dĩ yên tâm rời khỏi Lịch Thắng Nam, để một mình nàng tính sổ với Mạnh Thần Thông là vì lúc đó Mạnh Thần Thông đang tỉ thí nội lực với Kim Quang đại sư, vả lại Lịch Thắng Nam cũng đã có được hai món vật báu trong số ba vật báu của Kiều Bắc Minh để lại, nàng mặc trên người san hô ngọc giáp, trong tay cầm cây bảo kiếm có thể chặt đá chém vàng, vì vậy mà Kim Thế Di có thể đoán rằng, dù nàng đánh lén không thành công nhưng cũng không đến nỗi gặp nguy hiểm. Huống chi trong trường còn có những bậc cao nhân như Thống Thiên thượng nhân, Kim Quang đại sư, mà chàng lại đang nôn đi cứu Cốc Chi Hoa, nên sau khi trao bảo kiếm cho Lịch Thắng Nam thì dĩ yên tâm rời nàng. Không ngờ lúc này nàng đã xuất hiện trước mắt chàng mà đang bị trọng thương! Trong khoảnh khắc này, Kim Thế Di đột nhiên có một cảm giác cắn rứt, hối hận vì mình đã rời nàng, để cho nàng đơn đả độc đấu với đại ma đầu võ công tuyệt thế! Phía trước là Cốc Chi Hoa, phía sau là Lịch Thắng Nam, lúc này Kim Thế Di rối bối trong lòng, không biết làm thế nào? Khi chàng còn đang phân vân thì Cốc Chi Hoa đã đi vòng qua con đường núi, lẩn vào trong rừng, cả bóng dáng cũng chẳng còn. Kim Thế Di thở dài, chàng biết lần này chàng chẳng còn cơ hội gặp lại Cốc Chi Hoa! Chàng quay đầu lại bước tới trước mặt Lịch Thắng Nam, chỉ nghe Lịch Thắng Nam gằng giọng nói: “Tôi tưởng huynh có người khác nên chẳng thèm để ý đến tôi nữa!” nói chưa xong thì phun ra một ngụm máu tươi.

Kim Thế Di nói: “Muội đừng giận, đợi khỏe rồi nói tiếp”. Chàng bắt mạch tay nàng, trước tiên thất kinh nhưng sau đó lại giận dữ nói: “Muội... muội dùng thủ đoạn gì để gạt ta?” Lịch Thắng Nam cười lạnh, đẩy tay Kim Thế Di ra, điềm nhiên nói: “Đúng, là tôi gạt huynh, huynh không cần màng đến tôi nữa, huynh cứ đuổi theo Cốc Chi Hoa, đi đi, đi đi!” số là Lịch Thắng Nam không phải bị thương giả, chẳng qua không phải là Mạnh Thần Thông đả thương nàng mà chính nàng đã tự làm cho mình bị thương. Vốn là nàng vì muốn ngăn không cho Kim Thế Di đuổi theo Cốc Chi Hoa cho nên đã dùng một loại huyền công tà phái trong bí kíp của Kiều Bắc Minh làm chấn thương kinh mạch tam tiêu của mình! Kinh mạch tam tiêu bắt nguồn từ đầu ngón tay áp út, đi lên giữa hai ngón, men theo mu bàn tay đến vùng cổ tay, va tới ở giữa hai xương mặt ngoài cẳng tay, xuyên đến khuỷu tay, đi lên đầu mút mặt ngoài cánh tay, sau khi giao nhau với túc thiếu dương kinh, xuống huyết khuyết bồn, phân bố ở vùng dẫn trung giữa ngực, liên tiếp với tâm tạng, nếu bị tổn thương, nặng thì lập tức tâm tạng vỡ nát mà chết, nhẹ thì xuất huyết, từ đó tinh thần tê liệt, trở thành phế nhân.

Nếu bị kẻ địch đánh chấn thương kinh mạch tam tiêu, Lịch Thắng Nam làm sao có thể còn đi được bảy tám dặm từ sân tử võ đến đây? Lại thêm hiện tượng tự gây tổn thương cho kinh mạch khác hẳn với bị ngoại lực tác động vào cho nên Kim Thế Di vừa bắt mạch thì lập tức phát hiện ra Lịch Thắng Nam tự hại mình! Kim Thế Di vừa kinh hãi vừa tức giận, dù chàng ở bên cạnh Lịch Thắng Nam ba năm, hiểu tính cách của nàng, nhưng vẫn không khỏi bất ngờ trước điều nàng đã làm! Dù Lịch Thắng Nam tự chấn động kinh mạch của mình nhưng nàng đã thật sự bị thương, nếu Kim Thế Di không kịp thời cứu chữa thì Lịch Thắng Nam sẽ chết, hoặc sẽ trở thành phế nhân. Trong tình huống như thế, Kim Thế Di làm sao có thể giám trách cứ nàng nữa?

May mà nàng bị thương không nặng lắm, Kim Thế Di thi triển huyền công, một mặt giúp nàng cầm máu, cho nàng uống ba viên bích linh đơn, một mặt dùng chân lực của bản thân giúp nàng hồi phục công lực, thế là một canh giờ trôi qua, sắc mặt Lịch Thắng Nam dần dần có sắc máu, tinh thần cũng đỡ hơn.

Kim Thế Di lắc đầu, nói: “Thắng Nam, coi như huynh sợ muội, sao muội lại có thể ngang ngạnh làm càn đến thế?” Lịch Thắng Nam cười lạnh: “Tôi còn chưa trách huynh bội tín bội nghĩa, huynh lại bảo tôi ngang ngạnh làm càn? Huynh đã có Cốc cô nương, Lý muội muội, làm sao còn nghe được lời tôi nói? Chỉ e khi tôi muốn nói với huynh thì huynh đã bỏ đi biệt cùng Cốc cô nương!” Kim Thế Di đỏ mặt, thầm nhủ: “Nếu không phải thấy Lịch Thắng Nam bị thương, mình quả

thật đã đi cùng Cốc Chi Hoa”. Lịch Thắng Nam lại cười lạnh: “Thế nào? Có phải tôi đã nói đúng tim đen của huynh không? Giờ thì huynh có thể đuổi theo Cốc cô nương! Đi đi! Sao lại không đi?” Kim Thế Di ngẩng đầu, nhìn Lịch Thắng Nam rồi nói: “Giờ đây muội nói gì huynh cũng không muốn cãi. Chỉ muốn hỏi muội, huynh bội tín bội nghĩa chỗ nào?” lòng thầm nhủ: “Tuy ở hoang đảo mình làm vợ chồng giả với nàng vì thúc tổ của nàng ép. Mình lại chẳng hề hứa với nàng chuyện gì, ba năm gần gũi cũng lấy lễ đối nhau, sao có thể nói là bội tín bội nghĩa?” chàng nghĩ chưa dứt thì Lịch Thắng Nam đã cười lạnh: “Ba năm trước trên đỉnh Kim Kê, huynh đã từng hứa với tôi những gì?” Kim Thế Di nói: “Huynh hứa cùng muội ra biển tìm bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, chẳng phải đã làm được rồi sao?” Lịch Thắng Nam nói: “Đúng thế, chuyện này đã làm được. Nhưng chuyện còn lại?” Kim Thế Di giật mình, ấp úng: “Chuyện còn lại là giúp muội báo thù, điều này...” Lịch Thắng Nam cười lạnh: “May mà huynh còn nhớ. Chuyện này huynh có làm được chưa?” Kim Thế Di chỉ đành nói: “Huynh tưởng hôm nay muội có thể làm được, ai ngờ... vẫn để đại ma đầu ấy chạy thoát!” Lịch Thắng Nam nói: “Té ra huynh cũng biết Mạnh Thần Thông đã chạy? Chuyện giúp tôi báo thù, huynh đã không làm được thì muốn bỏ mặc tôi? Đó chẳng phải là bội tín bội nghĩa ư? Huynh có giữ lời hay không?” Kim Thế Di bị nàng trách đến nổi cứng họng, chàng quả thật đã hứa với Lịch Thắng Nam, trước khi chưa giúp nàng trả thù thì không được rời nàng. Kim Thế Di thở dài, thầm nhủ: “Té ra nàng lấy điều kiện ấy để trói buộc mình, hôm nay vốn là thời cơ tốt nhất để giúp nàng trả thù, thời cơ mà qua đi thì không biết lúc nào mới có thể làm được. Ôi, nàng đúng là khắc tinh của mình!” Kim Thế Di hứa giúp Lịch Thắng Nam trả thù, đã bảo phải để chính tay nàng giết chết kẻ thù chứ không phải làm mọi chuyện cho nàng.

Muốn đạt được mục đích này chỉ có hai cách, một là giúp nàng luyện thành võ công tuyệt đỉnh trong bí kíp của Kiều Bắc Minh, lúc đó nàng có bản lĩnh thắng được Mạnh Thần Thông. Hai là tìm cách làm hao phí công lực của Mạnh Thần Thông, sau đó Lịch Thắng Nam đánh đòn cuối cùng. Hôm nay chàng chọn chính là cách thứ hai, nhưng vì có Cốc Chi Hoa và Lý Tâm Mai, chàng không muốn ra mặt, cho nên mới mượn tay Kim Quang đại sư, Thống Thiên thượng nhân làm hao phí công lực của Mạnh Thần Thông, nào ngờ Lịch Thắng Nam vẫn không trả được thù.

Thời cơ vừa qua đi, Mạnh Thần Thông đã bật tầm, vả lại dù có tìm được y, trả thù cũng không dễ. Hôm nay Kim Thế Di đã thấy bản lĩnh của Mạnh Thần Thông, biết rằng một mình Lịch Thắng Nam dù có luyện thành võ công tuyệt thế cũng chẳng đấu lại y. Vả lại không những vậy, Kim Thế Di tự thấy cũng không có

cách gì thắng nổi, bởi vì mỗi người đều lấy được nửa bộ bí kíp, luyện đến cảnh giới cao nhất cũng chỉ kẻ tám lạng người nửa cân. Huống chi nửa phần nằm trong tay của Mạnh Thần Thông nghiêng về các loại võ công, nói ra thì Mạnh Thần Thông vẫn chiếm thượng phong. Tóm lại, nếu cứ làm theo lời hứa, đợi Lịch Thắng Nam trả thù xong thì mình mới được tự do, thật không biết ngày nào mình mới rời được nàng! Kim Thế Di thấy lòng rối như tơ vò, nàng liếc mắt thì thấy Lịch Thắng Nam đang rơi nước mắt, thút thít nói: “Thế Di, mấy năm qua muội đã liên lụy đến huynh, giờ đây muội còn trói buộc huynh, chắc là huynh đang oán hận muội, thôi đi, nếu huynh đã không chịu thì chúng ta cứ chia tay ở đây, từ rày về sau muội chết hay sống thì không cần huynh lo nữa. Thế Di, muội hứa với huynh, huynh không cần phải giữ lời hứa, muội cũng không bảo huynh bội tín bội nghĩa nữa”. Nàng thổn thức nói ra những lời này càng tỏ ra khổ sở đáng thương, hoàn toàn khác hẳn lúc nãy! Nói ra cũng lạ, chỉ cách đó một khoảng thời gian ngắn, Kim Thế Di buồn bực vì không thể nào thoát được nàng, nay nghe Lịch Thắng Nam oán trách như thế thì chợt cảm thấy hối hận, lòng thầm nhủ: “Nàng tự đánh đứt kinh mạch chẳng phải là mình ư? Nàng đã lấy tánh mạng ra giữ mình, mình lại cứ muốn thoát khỏi nàng, chẳng trách nào nàng mắng mình là kẻ bạc tình vô nghĩa!” bởi vậy dù trong tim chàng đã có Cốc Chi Hoa nhưng cũng phải cảm động trước tấm thâm tình của Lịch Thắng Nam! Huống chi dẫu sao họ cũng đã sống với nhau ba năm trên đảo, sớm tối gặp nhau có lẽ chẳng có điều gì xảy ra, nay nếu đột nhiên chia tay thì Kim Thế Di cũng cảm thấy bất nhẫn.

Nước mắt của Lịch Thắng Nam đã làm Kim Thế Di mềm lòng, chàng bắt giác nhẹ nhàng nắm tay nàng, lau nước mắt cho nàng rồi nói: “Đại trượng phu đã nói ra một lời quyết không hối hận! Muội yên tâm, dù thế nào huynh cũng giúp muội trả mối huyết hải thâm thù!” Lịch Thắng Nam nín khóc, nhoẻn miệng cười, ngửa mặt hỏi: “Nếu mười năm mà muội vẫn chưa báo được thù?” Kim Thế Di nói: “Huynh sẽ mười năm không rời muội! Lịch Thắng Nam nói: “Nếu suốt đời không báo được thù?” Kim Thế Di nói: “Huynh suốt đời không rời muội!” Lịch Thắng Nam nói: “Ồ, vậy chẳng phải đã liên lụy đến huynh sao? Thế Di, huynh đối với muội tốt như thế, muội thật không biết cảm kích huynh như thế nào!” nàng nói đến đây thì nước mắt lại rơi. Những câu ấy dụ dằng vô hạn, Kim Thế Di bắt giác xao xuyến cõi lòng, chợt hình bóng của Cốc Chi Hoa tựa như hiện lên trước mặt mình, Kim Thế Di đỏ mặt, thần thờ buông tay Lịch Thắng Nam.

Lịch Thắng Nam nói: “Huynh không chỉ có một kẻ thù, còn một người nữa có lẽ khó đối phó hơn Mạnh Thần Thông”. Kim Thế Di nói: “Sao huynh không nghe muội nói?” Lịch Thắng Nam nói: “Đến hôm nay muội mới phát hiện”. Thế là nàng

kể lại việc bọn Tây Môn Mục Dã cùng đám người áo vàng đến quấy rối đại hội Mang Sơn, đương nhiên cũng nói ra lai lịch của Tây Môn Mục Dã và mối thù giữa y với nhà họ Lịch.

Kim Thế Di nói: “Chả trách nào Mạnh Thần Thông bỏ chạy, té ra không phải bại trong tay Kim Quang đại sư”. Rồi thầm nhủ: “Tây Môn Mục Dã là người giỏi dùng độc nhất trong thiên hạ, mười hai kẻ áo vàng đi theo y bản lĩnh phi phàm, quả đúng là khó đối phó hơn Mạnh Thần Thông. Nhưng vẫn nói: “Dù muội có bao nhiêu kẻ thù, dù khó khăn đến mức nào thì huynh cũng phải giúp muội!” Mạnh Thần Thông vái dài một cái rồi nói: “Suốt đời muội xem ra không thể nào trả ơn này, dù muội biến thành trâu thành ngựa cũng phải báo đại ơn đại đức của huynh!” nàng nói một lời mà có hai ý, nàng vừa muốn bảo sẽ lấy thân đáp đền, nhưng Kim Thế Di lại chung tình với người khác, ơn đức này đã không thể báo được. Kim Thế Di vội vàng đỡ nàng dậy, giả vờ không biết điều nàng muốn nói, chỉ khẽ bảo: “Muội nói như thế, trước kia huynh bị thương bởi Mạnh Thần Thông chẳng phải muội đã trị cho huynh hay sao? Thôi được, giờ đây muội vừa mới bị trọng thương, không nên nghĩ càn nữa, cứ ở trong động này nghỉ ngơi một đêm cho khỏe. Sao muội lại có thêm một thanh bảo kiếm?” lúc này Lịch Thắng Nam vái dài chàng thì thanh kiếm chạm xuống đất kêu lên keng một tiếng, Kim Thế Di mới để ý đó không phải là thanh kiếm của Kiều Bắc Minh để lại, nhưng vừa nhìn bao kiếm thì biết đó không phải vật thường, tựa như chàng đã nhìn thấy ở đâu đó, Kim Thế Di rất ngạc nhiên, bởi vậy đỡ nàng lên mới hỏi nàng.

Lịch Thắng Nam cười: “Đó là báu vật gia truyền của một người bằng hữu của huynh, huynh có nhận ra không?” Kim Thế Di nhìn kỹ thì cười: “Té ra là Du long kiếm của Đường Kinh Thiên, chả trách nào lại quen đến thế. Muội đã đùa hơi quá trớn”. Đường Kinh Thiên xuất thân từ danh môn chính phái, tính cách vừa phiêu giạt vừa nghiêm nghị, khác hẳn với tính cách cuồng phóng của Kim Thế Di, lại thêm vì có Băng Xuyên thiên nữ cho nên Kim Thế Di không thích chàng, thầm nhủ: “Cứ để cho tên tiểu tử thối Đường Kinh Thiên chịu mất mặt một chút cũng không sao. Nhưng sau này khó tránh thêm nhiều phiền phức!” Du long kiếm là báu vật trấn sơn của phái Thiên Sơn, Đường Hiểu Lan lại được công nhân là nhân vật đệ nhất võ lâm, mất cây kiếm này đối với phái Thiên Sơn là một mối nhục lớn, dù Đường Hiểu Lan rộng lượng nhưng nếu biết chuyện này chắc chắn cũng phải truy cứu.

Lịch Thắng Nam thì lại điềm nhiên nói: “Muội chẳng phải đùa! Huynh đã quên tổ tiên của muội là đệ tử của Kiều tổ sư, mà muội lại từng dập đầu trước di

thế của Kiều tổ sư, làm theo di huấn của người, như thế đã trở thành đệ tử cách thế của người! Trong di huấn của tổ sư có dặn, người lấy được bí kíp võ công của ông ta phải chuộc lại cái nhục năm xưa bị thất bại dưới kiếm của Trương Đan Phong, nay Trương Đan Phong đã chết”. Kim Thế Di cười: “Khi Kiều Bắc Minh viết di huấn ấy ít nhất cũng cách nay gần hai trăm năm. Ông ta không ngờ rằng chúng ta chính là truyền nhân công ta, phải đánh bại họ mới không phụ lòng Kiều Bắc Minh. Nay không những mộ phần của Trương Đan Phong chẳng còn mà chúng ta cũng chẳng biết hậu nhân của Trương Đan Phong là ai?” Lịch Thắng Nam nói: “Không phải thế, tuy không biết hậu nhân của Trương Đan Phong, nhưng theo muội biết, tổ sư khai sáng phái Thiên Sơn Hoắc Thiên Đồ đã được Trương Đan Phong chỉ điểm, coi như cũng là một nửa truyền nhân của Trương Đan Phong. Nay muội lấy kiếm của Đường Kinh Thiên vẫn chưa đủ, song trước khi muội báo được thù lớn, không rảnh gây sự với phái Thiên Sơn”. Kim Thế Di thất kinh, không ngờ Lịch Thắng Nam đã coi di huấn của Kiều Bắc Minh là thật, chỉ nghe nàng lại dịu dàng nói tiếp: “Thế Di, huynh cũng là người nhận ân huệ của Kiều tổ sư, nếu huynh giúp muội báo thù, lấy lại nửa cuốn bí kíp võ công, chúng ta có thể luyện đến mức thiên hạ vô địch, lúc đó không những phái Thiên Sơn phải cúi đầu mà các môn phái trong thiên hạ đều phải công nhận võ công của Kiều tổ sư là chí cao vô thượng, lúc đó mới không phụ lòng của Kiều tổ sư”. Kim Thế Di cười khổ nói: “Theo lời muội, chả lẽ chúng ta giết xong một Mạnh Thần Thông thì lại có thêm hai Mạnh Thần Thông?” Lịch Thắng Nam nói: “Mạnh Thần Thông tàn sát kẻ vô tội, điều đó mới làm cho võ lâm căm phẫn, sau khi chúng ta luyện bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh lại có thể không giết một người mà khiến các nhà các phái tâm phục khẩu phục! Không giấu gì huynh, ở đảo Hỏa sơn vài năm, muội ngày đêm đều suy nghĩ chính là làm thế nào để trả thù, làm thế nào để lập lại môn hộ nhà họ Lịch. Như thế mới có thể khiến cho võ lâm thần phục, muội đã sớm có kế hoạch chu toàn”. Kim Thế Di nằm mơ cũng không ngờ Lịch Thắng Nam lại có dã tâm như thế, chàng ngẩn người, chậm rãi nói: “Kế hoạch gì, huynh cũng muốn nghe thử”. Lịch Thắng Nam hớn hỏ nói: “Giả sử như chúng ta có thể đánh bại Đường Hiểu Lan bằng kiếm pháp, chiến thắng Thống Thiên thượng nhân và Kim Quang đại sư bằng nội công, như thế trong thiên hạ có ai dám đến tranh hùng với chúng ta?” Kim Thế Di cười nói: “Muội đã quá coi thương võ lâm nhân sĩ!” Lịch Thắng Nam nói: “Lúc này muội chỉ nói một phần kế hoạch, trong nhất thời cũng không thể nói được nhiều, tóm lại chỉ cần huynh nghe lời muội, muội tự có thủ đoạn có thể không giết một người mà khiến cả thiên hạ phải cam tâm nghe theo!” Kim Thế Di trầm nhủ: “Dù dùng thủ đoạn như thế nào cũng chỉ

giống với Mạnh Thần Thông. Nếu nàng có dã tâm như thế thì sau này võ lâm sẽ không yên ổn”. Chỉ nghe Lịch Thắng Nam tiếp tục nói: “Từ sau khi Kiều tổ sư ra biển, hai trăm năm nay Lịch gia của muội mai danh ẩn tích, không dám lộ mặt trên giang hồ. Cho nên các đời nhà muội đều phải tìm bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, nay nhà họ Lịch chỉ còn một mình muội, muội làm sao phụ lòng mong mỏi của các đời tổ tiên!” Kim Thế Di chưa bao giờ sợ thứ gì, nhưng nghe nàng nói như thế thì bất giác không lạnh mà run, thầm nhủ: “Từ nhỏ nàng đã được dạy dỗ như thế, chả trách nào lại có ý nghĩ này!” chàng biết tính cách của Lịch Thắng Nam, nàng đã nghĩ gì thì quyết phải làm cho bằng được, trong nhất thời cũng khó làm cho nàng bỏ đi ý nghĩ này, chỉ đành nói: “Đây là việc lớn, sau này chúng ta sẽ từ từ thương lượng, muội vừa mới khỏe, không nên hưng phấn quá độ, chi bằng cứ nghỉ ngơi sớm thì tốt hơn”. Lịch Thắng Nam tìm mọi cách giữ Kim Thế Di được thì lòng đầy tự tin, tưởng rằng từ rày về sau chàng sẽ nghe lời mình, lúc này nghe chàng bảo như thế tuy không hài lòng lắm nhưng Kim Thế Di cũng không phản bác mình, nàng nghĩ bụng chỉ cần giữ lại Kim Thế Di, sau này sẽ có cách khiến cho chàng phải cúi đầu nghe theo, và lại nàng cũng thực sự đã mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi, cho nên từ từ chìm vào giấc ngủ.

Kim Thế Di canh một bên nàng, ý nghĩ dâng trào, không biết thế nào mà chàng cảm thấy lạnh đến thấu tim! Ánh trăng len qua kẽ động chiếu xuống, Lịch Thắng Nam đang ngủ rất say, đôi môi đang mỉm cười, chắc là nàng đang thấy một giấc chiêm bao đẹp, dưới ánh trăng Lịch Thắng Nam xinh đẹp như hoa. Ba năm qua chàng không biết đã thấy Lịch Thắng Nam ngủ bao nhiêu lần, nhưng không có một lần nào đáng yêu như lúc này, có điều trong lòng chàng đang dâng lên một nỗi lo sợ, không phải đêm nay mới có nỗi lo sợ ấy, ba năm qua mỗi khi ngồi một mình bên cạnh Lịch Thắng Nam, chàng đều cảm thấy một nỗi lo sợ vô danh, nhưng đêm nay nỗi lo sợ ấy rõ ràng hơn hết khiến chàng hầu như không dám nhìn vào nụ cười của Lịch Thắng Nam! “Từ ngày quen biết đến nay, nàng vẫn cứ đeo bám mình, tựa như cái bóng của mình, khiến mình không thể nào thoát ra được. Nàng thực lòng yêu thương mình hay có dụng tâm nào khác? Mình đã giúp nàng lấy được bí kíp của Kiều Bắc Minh, giúp nàng luyện võ công thượng thừa trong bí kíp, nay lại giúp nàng tròng trấn gia thanh, xưng hùng thiên hạ?” ý nghĩ dâng trào, Kim Thế Di không dám nhìn nàng, trên người nàng vẫn còn vết máu, Kim Thế Di không khỏi lại rùng mình, lúc này trong nỗi lo sợ có vài phần cảm động, đúng thế dù nàng có dụng tâm khác nhưng cũng không thể phủ nhận rằng nàng có chân tình đối với mình.

Vầng trăng bên ngoài bị mây đen che khuất, trong động tối om, Kim Thế Di chợt có một cảm giác kỳ quặc, chàng cảm thấy mình bị Lịch Thắng Nam lôi xuống một cái hố sâu đen tối không đáy! Trong khoảng sát na này, chàng không khỏi nhớ đến Cốc Chi Hoa, cả hai nàng thiếu nữ đều xinh đẹp như hoa nhưng lại có tính cách khác nhau! Cốc Chi Hoa như buổi sáng trong lành, dù trong lúc nàng đau thương thất ý nhất, người ta cũng cảm nhận được một tia hy vọng hướng thượng từ nàng! Cảm thấy được sự thiện lương, chính nghĩa, khoan hòa! Còn ở Lịch Thắng Nam, chàng chỉ cảm thấy giả dối, tà ác và dã tâm! “Không biết giờ đây Cốc Chi Hoa đang ở đâu? Chả lẽ suốt đời này mình phải theo Lịch Thắng Nam, cùng nàng rơi xuống vực thẳm đen tối?” Kim Thế Di nghĩ đến đây thì đột nhiên đánh liều bước qua khỏi người Lịch Thắng Nam, len lén bước ra.

Chợt cũng trong khoảnh khắc này, ánh trăng lại chiếu vào, Lịch Thắng Nam đột nhiên trở mình, nụ cười đã tắt, chả lẽ nàng đã gặp chuyện gì không như ý trong mơ? Đôi môi khép chặt tựa như có mấy phần u oán, mấy phần sầu khổ.

Kim Thế Di dừng bước, lòng thầm trách mình: “Mình đã nói mà sao không giữ lời? Nàng đang ôm mối huyết hải thâm thù, hieu quạnh trở trời mà mình lại nhẫn tâm để một mình nàng đối phó với Mạnh Thần Thông? Ôi, hình như mình đã nghĩ ngợi quá nhiều. Dù nàng có mấy phần tà khí nhưng cũng vì từ nhỏ đã được dạy dỗ như thế, rồi sẽ có một ngày nàng có thể thay đổi. Mình bỏ mặc nàng, chả phải nàng sẽ càng dần thân vào con đường tà ác hay sao?” thế là Kim Thế Di ngừng lại, ngồi xuống bên cạnh Lịch Thắng Nam cho đến trời sáng!

Chính là:

Tình nghịet nổi kéo khó tự tháo, mấy lần định bỏ nhưng chẳng đành.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -